

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 88.

Anden Session.

35te Møde.

Onsdagen den 27de November.

(Fortfat).

Ordføreren: Det forekommer mig dog, at den sidste ærede Taler ikke har taget tilstrækkeligt Hensyn til den Usikkerhed, der for vedkommende Embedsmænd dog stedse maa ligge deri, at Indtægterne af Tolden i det Hele kunne formindskes, og som en Folge deraf ogsaa Embedsmændenes Procentandeel. Enhver Forandring i Toldlovgivningen, der medførte Nedsættelse af Tolden, vilde jo ligefrem have Indflydelse paa Procentindtægterne, og man kunde jo endogsaa tænke sig et saa aldeles forandret Toldsystem, at Procenterne bleve saagodt som Intet. Naar den ærede Taler har gjort opmærksom paa, at Embedsmændene ligesaavel kunne gjøre Regning paa at beholde det Hele, som en Deel deraf, ligesaavel en Halvdeel som to Trediedeel, at, kort sagt, Tallet er vilkaarligt taget, da er dette jo vistnok saa; men det ligger ligefrem i, at enhver Grænsse, der sættes, har en Vilkaarlighed; den sættes vilkaarligt, det kan ikke være Andet.

Røster: Jeg skal tillade mig hertil at svare, at det ikke vel kan tænkes, at der skulde kunne indføres en Forandring i Toldsystemet eller saadan en Totalforandring i hele Lovgivningen, at Toldindtægterne paa noget som helst Sted skulde reduceres i den Grad, at Procentandelen skulde gaae ned, om jeg saa maa sige, til et Intet, eller at Toldindtægterne skulde gaae ned under, hvad de vare i 1841. Disse Embedsmænd have vel engang, nemlig saa Dage efter, at den hele Indretning med Procentandelen var indført, den 5te April, lidt et Skaar i de Indtægter, som syntes at være dem lovede; men det har vist aldrig faldet

dem ind at klage derover. Hvad der er en Folge af Toldlovgivningen og Forandringer deri, maatte de jo finde sig i.

Orsted: Efter min Overbeviisning er det aldeles indlysende, at det samme Krav, som de Embedsmænd, der for Tiden nyde en større Lønning, end der efter den nye Anordning vil svare til deres Poster, have paa at beholde disse Lønninger ubestaaet, — det samme Krav have ogsaa de Embedsmænd, som have en lovbestemt Afgang til at rykke op til en høiere Gage, naar Betingelsen indtræder. Det er vist en ligesaavel i Logikken som i Retfærdigheden grundet Sætning, at den betingede Ret bliver lige med den ubetingede, naar Betingelsen indtræder, og jeg veed ikke, hvad der kunde forvolde, at man ikke skulde kunne anvende den her. Jeg troer ogsaa, at det hidtil er erkjendt, og jeg troer, at det Exempel, som den høitagtede Finansminister anførte paa, at det skulde være lagt tilside, aldeles ikke passer. Det er bemærket, at, da de forrige Regjeringscollegier i 1848 bleve opløste, fik vel de Deputerede i Collegierne den fulde Gage, som de den Tid havde, i Pension, men at de ikke fik nogen Godtgjørelse for den Oprykning, der kunde have fundet Sted. Men, uden at tale om, at Oprykningen jo bortfaldt i det Tilfælde, at Collegierne opløstes, og ikke at tale om, at de Embedsmænd, som da afgik, bleve med Hensyn til Pensionen behandlede saa liberalt, at det vist ikke kunde falde nogen af dem ind at føre Anke derover, saa have de Deputerede aldeles ikke haft nogen lovbestemt Oprykningsret. Naar den første, anden eller tredje Deputerede gik bort, saa var det vel sædvanligt, at den, der stod nærmest efter ham, rykkede op i hans Gage, men han havde ingen lovbestemt Ret dertil. Enhver havde sin Bestalling eller, som det kaldtes, sin Ordre som